

ни бѣше далечъ изпреварилъ и почиваше лежишкомъ. Но се утешавахъ съ това, че госпожицата пъкъ бѣше последня. Тя едва пристѣпаше. Направи две крачки и на третата почива. Едва приближила до мене, казва ми, че е толкова изморена и отпаднала, че не ще може да продължи. Сега и азъ я съжалихъ. Моето честолюбие, което вчера тъй пострада, сега бѣ задоволено.

Направихме една по-дълга почивка и решихме да продължимъ. Ние бѣхме до самата „порта“. Тя прилича на изсѣченъ входъ между скалитѣ. Но ми се видѣ толкова стрѣмна, че се чудихъ, какъ ще преминемъ презъ нея. Докато азъ наближавахъ скалитѣ, водачътъ ни трѣгна, не не ходи, а просто пълзи. Трѣгнахме и ние. Той ни предупреди да не вървимъ единъ следъ другъ, защото почвата е ронлива, камъни се откърватъ, повличатъ следъ себе си други и може да стане нѣкоя пакостъ. Трѣбваше да стѣпаме внимателно и да се държимъ добре ъ здравитѣ си бастуни, защото иначе е опасно, човѣкъ да се не убие. Но тъкмо тукъ, дето трѣбва да правимъ стѣпка по стѣпка и да се вардимъ отъ подхлъзване, вниманието ни се спира върху хубавото алпийско цвѣте *еделвайсъ*. За мигъ забравихме страшното и почваме да диримъ по-едри еделвайси.

Следъ като се катерихме по тази гола скала около половинъ часъ, изкачихме се надъ нея. Мислѣхъ си, че отъ тукъ върхътъ не е много далечъ и скоро ще го зърнемъ. Но каква изненада! Предъ насъ се показва само склонътъ на Елъ-тепе. Той бѣ не само още по-стрѣменъ, но лишенъ отъ каквато и да било растителностъ, покригъ съ сипеи, които особено много изморяватъ туриститѣ. Все пакъ, ние сме близо до върха, каза водача и продължи нагоре.